

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica fiului risipitor

Tatăl este în Mine când grăiesc, iar Eu grăiesc ca și El, căci sunt Fiul Său ascultător de El și sunt Mieluțul Lui, și de la El iau tot lucrul Meu și îl lucrez așa cum Îmi spune El să fac, ca să fie desăvârșită lucrarea Mea înaintea Sa.

Sunt Domnul Iisus Hristos, și-Mi dă Tatăl de lucru la facerea ta, poporul Meu, iar tu dacă ești fiu, să iei și tu de la Mine lucrul tău de lucrat, și să ascuți ca și Mine, și să-l lucrezi, căci fiu este cel ce ascultă ca și Mine de cel ce-l păstorește pe el, și mare este numele de fiu, căci numai ascultarea poate păstra peste el nume de fiu.

Fiului nu trebuie să-i fie greu cu ascultarea, ci trebuie să-i fie greu să nu asculte. Fiul care nu ascultă, face lucrare străină de tatăl său, de învățătorul, de ocrotitorul său, și apoi este smuls din casa tatălui său, din lucrarea lui. O, nu e bine să aibă fiul lucrare străină și neștiută de tatăl lui, de cel ce îl crește pe el. O, nu e bine să uite cel ce vine să se facă fiu al lui Dumnezeu prin cuvântul Meu cel de facere de fii, nu e bine să mai aibă el rădăcini vechi, ci e bine să se dea cu totul împărăției lui Dumnezeu și să fie om nou, ca să fie ferit de cele străine, care-l pot smulge iarăși din grădina Mea, din averea Mea cea pentru fii. Am spus răspicat acum două mii de ani pentru cei ce vor să-și împreuneze viața lor cu viața Mea și cu mersul Meu, și am spus așa: *«Cine nu lasă pentru Mine tată și mamă, frați și surori, rude și prieteni, avuții și ranguri, nu poate să se facă fiul Meu, ucenicul Meu»*, ci rămâne unul ca acela pentru vremelnicie între fiii oamenilor, căci rădăcinile îl trag înapoi, și cad din Dumnezeu cei ce nu dau să se nască din nou cu totul și să nu mai moară apoi, să nu mai dea înapoi, să nu se mai uite înapoi, să nu mai guste din cele lăsate în urmă, căci Eu după ce am fost mort, am înviat și sunt Cel viu în vecii vecilor, precum este scris despre Mine în Scripturi.

Stau cu tine în cuvânt de învățătură de viață, poporul Meu, și te învăț viața de fiu, ascultarea, tată, mai mult decât până acum te învăț Eu aceasta. Ce lucrare de fiu mai poate fi lucrarea celui ce se face fiu al Meu de bună voie, și apoi el se dosește cu lucrarea sa ca și Adam în rai? Când cel ce vine să-Mi fie fiu nu învață întreg această taină, lucrarea de fiu, unul ca acela rămâne în sine și rodește din sine, și-Mi aduce durere și rușine și se face vinovat el însuși de mersul său cel fără de veghe, cel fără de îngerii lui Dumnezeu pe cale cu el. Părinții și frații și tot ce lasă cel ce vine să-Mi fie fiu, toate acestea sunt cursă din urmă pânditoare pentru cei ce se smulg din veacul acesta ca să fie ei apoi fii ai veacului ce va să fie. Pe toți cei care au venit să asculte de la masa cuvântului Meu, pe toți i-am învățat vreme de cincizeci de ani să nu-L trădeze pe Dumnezeu dacă vin să se facă fii ai veacului ce va să fie, născuți din cuvântul Meu, care se face mamă și tată, frați și surori pentru cei ce se nasc de sus prin el ca să-Mi fie Mie frați, copii ai Tatălui Dumnezeu așa cum Eu sunt și rămân pe veci.

O, ce pildă dureroasă este aceasta, a fiului risipitor de viață cu ascultare peste ea, cu veghe peste ea în toată vremea, și pe care sfinții și părinții au așezat-o de veghe și de învățătură înaintea începutului vremii postului cel pentru pocăința cea mântuitoare peste cei ce așteaptă viața veacului ce va să fie, învierea a toate, și pentru care îi trebuie pregătire omului mereu, mereu, nu numai când și când! Pilda tatălui cel cu doi fii, unul rămas în casa și în sânul tatălui său, iar celălalt, risipitor de viață, plecat de lângă tatăl său, această pildă arată oricărui om ceea ce este el, dacă el voiește să se uite la el și să-și lămurească ce fac pașii lui, ce lucrare dă el vieții lui atunci când iese din casa tatălui lui, despărțindu-se de el. Iată, sunt două căi, una binecuvântată, iar cealaltă nu; una care duce omul dinspre fiii oamenilor înspre Dumnezeu și înspre fiii lui Dumnezeu, iar cealaltă, care duce dinspre Dumnezeu spre fiii oamenilor, ca să nu mai fie omul până la capăt în mâna lui Dumnezeu cu viața lui, ci să fie iarăși argat lumii și luiși, viață fără plată pentru ea apoi,

ci numai cu pierdere pentru viață, și așa pățește cel ce disprețuiește casa lui Dumnezeu, cărarea care duce spre viața veacului ce va să fie.

O, de ce a părăsit pe Dumnezeu fiul care a voit să-și ia partea ce i se cuvenea din averea Tatălui său între cei doi fii? A părăsit acesta pe Tatăl său ca să-și știe doar el viața și ca să nu i-o mai știe Tatăl său, iar aceasta înseamnă desfrânare. O, poporul Meu, faci păcat mare dacă nu citești de la Dumnezeu tot cuvântul Său de peste tine mereu, mereu. Te țin de mână, tată, cu cuvântul Meu și Mă port cu tine blând, ca să nu-ți fie greu, dar tu nu știi ce mare e durerea Mea că nu pot să-ți fiu și doctor, fiule. N-am putut să le fiu și doctor cu cuvântul la cei care au fugit din casa Mea, din lucrarea Mea cea de azi, de M-au părăsit pe Mine pentru ei înșiși. O, n-am putut să-i vindec de cele ce vedeam în ei și care-i despărteau de Mine pic cu pic, căci pe limba lor se vedea altceva decât cuvântul Meu și viața lui între frate și frate, între cei ce n-au mai voit să-Mi fie Mie frați. Vorbirea de rău între frate și frate împotriva altor frați se numește desfrânare, și nu-și strâng decât plată rea cei ce lucrează acest păcat. Cei ce se duc prin acest păcat de lângă Mine, sunt sub vină prin acest păcat, căci Eu am spus prin acest cuvânt la toți cei care au venit să-Mi fie fii, și așa le-am spus: *«Dacă urechea ta aude de la fratele tău vorbire de rău și defăimare și dispreț pentru frați, este vinovată urechea ta»*, căci a se căina omul împotriva altuia este păcat, și numai cel nemulțumit face acest păcat, căci fiecare om își merită soarta sa, după cât Îl iubește sau nu-L iubește el pe Dumnezeu și răbdarea și iubirea pe calea vieții lui. Un fiu al lui Dumnezeu nu trebuie să facă păcatul de a fi nemulțumit sau tulburat sau neliniștit, căci dacă face așa, îi face și pe cei de lângă el să păcătuiască, și e păcat să se împartă în jur nemulțumirea din om, căci ea este lucrarea mândriei, lucrarea potrivnicului lui Dumnezeu și a fiilor lui Dumnezeu potrivnic.

O, te învăț să ai minte și să nu ți-o pierzi, ci să ți-o păstrezi, poporul Meu, iar lucrarea aceas- ta trebuie să-ți intre bine în fire, căci trebuie să lași loc numai lui Dumnezeu în mintea ta. O, se cunoaște când ești tu și când este Dumnezeu în mintea ta. Când ești tu, grăiești tu cu tine și ești tulburat, și ești unit cu omul în mintea ta pentru sau împotriva lui, sau chiar împotriva ta, dar când e Domnul în mintea ta, El lucrează în ea ca El, nu ca tine, nu ca omul, nu ca diavolul, tată. O, când vezi că nu e Domnul în mintea ta și că ești tu și că grăiești tu cu tine, nu sta, nu zăbovi așa, nu sta despărțit de Domnul, că e primejdie pentru Domnul în tine și e strâmtorare pentru El și e lovită de tine împărăția Lui înăuntrul tău. O, nu te ridica asupra lui Dumnezeu înăuntrul tău, ci lasă-te doar Lui casă și împărăție, căci împărăția Lui nu-și are tărâmul ei decât înăuntrul omu- lui, și este cucerită de om acolo unde ea nu-și arată stăpânirea și rodul ei cel ceresc în om.

O, nu este pildă, ci este numai și numai adevărul adevărat în cuvântul Evangheliei pomenită azi prin lucrare de biserică. E durerea Mea cea de la omul care vine să fie fiul Meu și se smulge apoi și se duce de unde a venit, și se face vinovat de desfrânare, de nemulțumire și de poftă, de neascultare și de ascundere pentru neascultare, iar pilda neascultării lui Adam și a ascunderii lui de la fața lui Dumnezeu, uită omul de ea de multe ori pe zi, de multe, multe ori, și tot de atâtea ori se ascunde el de Dumnezeu și de om, căci i-a intrat în fire lucrarea întunericului, iar când dă să vină înapoi în vreme de foamete și de neputință, nu mai are putere nici argat să mai fie, căci greu se mai vindecă duhul omului, fiindcă umilinta este doctoria, iar omul nu este deprins cu acest dar sfânt peste inima lui, peste mersul lui în viață.

Am grăit cu adâncă durere cuvântul Meu din ziua aceasta. Numai Eu știu ce mare Mi-e du- rerea și ce multă. N-ar trebui să-i fie omului locul și timpul nicăieri pe pământ, decât sub crucea durerii Mele cea de la el, dar el Mi-o dă Mie s-o duc, și singur s-o duc, și e nedrept cu Mine când el face așa, iar pe Mine Mă doare pentru el, când văd câte lacrimi își agonisește pentru când va veni plata a toate câte a făcut el cu viața sa, cu mintea sa, cu statul sau cu nestatul lui cu Mine, cu odihna sau cu neodihna Mea în el, căci când omul stă el în el și grăiește el în el și cu el, Eu sunt dat în lături, Eu sufăr prigoană, și se cunoaște omul dacă stă el sau dacă stau Eu în el.

O, să nu te temi, să nu te temi de numele de argat, poporul Meu, căci în pilda Evangheliei de azi fiul cel rămas acasă lângă tatăl său nu stătea, nu se odihnea, ci argățea, nu stătea între perne, ci se jertfea cu totul pentru ascultarea de cuvântul tatălui său, așa cum Eu fac între Mine și Tatăl Meu, iar argații tatălui său învățau de la el cum să asculte și cum să lucreze lucrarea ascultării de stăpânul lor, căci aveau pildă de ascultare și de credincioșie în fața lor pe acest fiu, chiar dacă l-a durut pe el când i s-a părut că tatăl său n-a avut iubire pentru el ca aceea pe care i-a arătat-o fiului cel întors din risipire de viață, după ce și-a risipit-o pe ea între fiii oamenilor, unde, lovind foametea, a fost nevoit să se întoarcă și să cadă în genunchi pentru iertarea sa, pentru lipsa lui dinaintea tatălui său.

Vai omului care s-a deprins unul de la altul cu păcatul nemulțumirii și apoi al ascunderii de Dumnezeu și de cei veghetori pentru pașii lui lângă Dumnezeu! Durerea Mea că nu pot să-l vindec pe cel ce face aceasta, e mare și e grea și e nevindecată durerea Mea.

O, vindecați-Mă de durerea Mea cea de la voi, vindecați-Mă, voi, cei care Mi-ați făcut-o! Sunt plin de durere. Să n-o am de la voi, tată! Veniți spre umilință și spre brațul Meu, care să vă ridice de jos, că e foamete de Dumnezeu pe tot pământul și moare omul, moare fără de Mine, moare! O, veniți la Mine, veniți să ne vindecăm unul pe altul, fiilor! Amin, amin, amin.

7/20 februarie 2011